

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Bc. Kryštofem Hornem v právní věci

žalobkyně: **Ing. E. K.**
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Vodičkovou
sídlem Vodičkova 40, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2020, č. j. 155389/2020/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2020, č. j. 155389/2020/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Kateřiny Vodičkové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Nymburk, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 9. 2020, č. j. MUNYM-100/66849/2020-Dir (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rybářství“), kterých se měla dopustit tím, že ve dnech 30. 5. 2019 a 10. 4. 2020 prováděla lov v rozporu s podmínkami výkonu rybářského práva stanovenými v povolence k lovu dle § 13 odst. 9 zákona o rybářství. Za tyto přestupky (byť správní orgány hovoří o spáchání přestupku v jednotném čísle, je zjevné, že za vinu je žalobkyni kladeno spáchání dvou přestupků téže skutkové podstaty ve vícečinném souběhu) byla žalobkyni v souladu s § 30 odst. 6 zákona o rybářství uložena pokuta ve výši 500 Kč. Vedle toho byla žalobkyni podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů uložena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

2. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
3. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal.
4. Žalobkyně v soudem stanovené lhůtě oznámila, že souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání souhlasí, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem vyslovil souhlas *implicite*. Pro rozhodnutí bez nařízení jednání jsou splněny ostatně i podmínky § 76 odst. 1 s. ř. s.

Podstatný obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 9. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení Českého rybářského svazu, z. s., místní organizace Nymburk (dále jen „rybářská organizace Nymburk“), o důvodném podezření, že žalobkyně ve dnech 21. 4. 2019, 30. 5. 2019 a 11. 7. 2019 prováděla lov ryb na jím obhospodařované vodní nádrži Sadská v k. ú. Sadská, číslo revíru 411 133 (dále jen „revír Sadská“), a to v úseku údajně řádně označené klidové zóny, kde je rybolov zakázán, a že se tak dopustila přestupků na úseku rybářského práva.
6. Správní orgán posléze žalobkyni předvolal a vyzval k podání vysvětlení. K podání vysvětlení se dne 7. 11. 2019 dostavila zástupkyně žalobkyně. V písemném vyjádření, které správnímu orgánu I. stupně uvedeného dne žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně předložila, vyplynulo, že spáchání přestupků kladené jí rybářskou organizací Nymburk za vinu odmítá.
7. Dne 5. 5. 2020 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno další oznámení rybářské organizace Nymburk o důvodném podezření, že žalobkyně dne 10. 4. 2020 prováděla lov ryb v revíru Sadská, a to opětovně v úseku tohoto revíru, kde je rybolov zakázán.
8. Dne 26. 5. 2020 správní orgán I. stupně s žalobkyní zahájil řízení o přestupcích na úseku rybářského práva podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství, a to doručením příkazu. Proti příkazu však žalobkyně podala včasný odpor. Tím došlo v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu ke zrušení příkazu a správní orgán I. stupně v řízení o přestupcích

pokračoval. Ve věci bylo následně na den 9. 7. 2020 nařízeno ústní jednání. V rámci tohoto jednání správní orgán I. stupně provedl výslech svědků, a to dvou členů rybářské stráže pana J. T. a pana J. T., kteří ve dnech 30. 5. 2019 a 10. 4. 2020 žalobkyni u revíru Sadská kontrolovali.

9. Před rozhodnutím ve věci se dne 21. 7. 2019 žalobkyně prostřednictvím své zástupkyně vyjádřila. V tomto písemném vyjádření mimo jiné uvedla, že přestupků dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství se nemohla dopustit už jen z toho důvodu, že v revíru Sadská nebyla řádným způsobem vyhlášena tzv. chráněná rybí oblast. Ta totiž může být vyhlášena pouze příslušným orgánem státní správy na úseku rybářství, kterým je krajský úřad. Celoroční zákaz rybolovu v inkriminovaném úseku revíru Sadská [který vyplývá z *dodatku pro rok 2019 k bližším podmínkám výkonu rybářského práva platným na revírech Českého rybářského svazu od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2019* (dále jen „dodatek pro rok 2019 k bližším podmínkám výkonu rybářského práva“ nebo „dodatek pro rok 2019“)] nelze dle žalobkyně odůvodnit ani zákazem uvedeným v § 13 odst. 3 písm. i) zákona o rybářství, tj. zákazem lovit v rybářském revíru ryby mj. shromážděné k přezimování a rozmnožování. Dle žalobkyně lze jen stěží odůvodnit celoroční zákaz rybolovu v daném úseku revíru rozmnožováním ryb, které je u většiny ryb omezeno na měsíce leden až březen, či přezimováním ryb, které se omezuje na období měsíců zimních. Nelze tvrdit, že lov ryb např. v období letních měsíců je odůvodněn ochranou ryb za účelem přezimování. Zákaz lovu ryb, který uživatel revíru Sadská, tj. rybářská organizace Nymburk, v inkriminovaném úseku dodatkem pro rok 2019 stanovil, je proto neplatný.
10. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobkyně ve dnech 30. 5. 2019 a 10. 4. 2020 dopustila přestupků dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství. Spáchání přestupků spočívajících v naplnění totožné skutkové podstaty, jichž se žalobkyně dle oznámení rybářské organizace Nymburk měla dopustit ve dnech 21. 4. 2019 a 11. 7. 2019, se dle správního orgánu I. stupně nepodařilo žalobkyni spolehlivě prokázat. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně ke skutkům ze dne 30. 5. 2019 a 10. 4. 2020 uvedl, že skutečnost, že žalobkyně opakovaně lovila ryby v úseku řádně označené klidové zóny, kde je rybolov zakázán, je jednoznačně prokázáný svědeckými výpověďmi příslušníků rybářské stráže. Dále správní orgán I. stupně odkázal na ve spisu založené stanovisko Ministerstva zemědělství, odboru státní správy lesů, myslivosti a rybářství, z něhož plyne názor, že uživatel rybářského revíru může v rámci bližších podmínek výkonu rybářského práva stanovit v revíru nebo jeho části zákaz rybolovu, a to na základě zmocnění uvedeného v § 13 odst. 9 větě druhé zákona o rybářství. Tyto bližší podmínky jsou zákonným nástrojem uživatele rybářského revíru, který může v rámci svých kompetencí upřesnit provádění výkonu rybářského práva držitelem povolenky k lovu, kterou mu uživatel rybářského revíru vydá. V případě revíru Sadská tak byli držitelé povolenek k lovu v dodatku pro rok 2019 k bližším podmínkám výkonu rybářského práva informováni o tom, že rybářská organizace Nymburk coby uživatel tohoto revíru zakázala rybolov v úseku dlouhém cca 800 metrů, specifikovaném souřadnicemi GPS, který má sloužit jako klidová zóna a trdliště pro ryby. Stanovení zákazu lovu ryb v části rybářského revíru s odůvodněním, že se jedná o „klidovou zónu a trdliště pro ryby“ je dle správního orgánu I. stupně přípustným zpřísněním podmínek lovu ryb stanovených zejména v § 13 zákona o rybářství, na základě kterých je lov ve stanovených případech omezen z důvodu ochrany ryb a jejich biologických potřeb.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Se závěry přijatými v prvostupňovém rozhodnutí se žalovaný ztotožnil, a protože dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně při rozhodování postupoval v souladu s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

12. V žalobě žalobkyně rozporuje, že by se dopustila přestupků lovením ryb v úseku revíru, kde je rybolov platně zakázán. Závěry správních orgánů nemají dle jejího názoru oporu v zákoně, neboť chráněná rybí oblast může být vyhlášena pouze příslušným orgánem státní správy, tedy krajským úřadem dle § 21 odst. 2 písm. d) zákona o rybářství.
13. Žalobkyně uvádí také, že správní orgány argumentují tím, že inkriminovaný úsek revíru Sadská je na základě dodatku pro rok 2019 k bližším podmínkám výkonu rybářského práva klidovou zónou a trdlištěm pro ryby. Tento dodatek byl však stanoven pouze pro rok 2019, nikoliv pro rok 2020, kdy se žalobkyně měla druhého z přestupků dopustit. Není pravdou, že by pro daný úsek platilo stejné omezení i v roce 2020.
14. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, jak správní orgány aplikovaly závěry plynoucí ze stanoviska Ministerstva zemědělství, na které ve svých rozhodnutích odkázaly. V tomto stanovisku Ministerstvo zemědělství uvádí názor, že bližší podmínky výkonu rybářského práva jsou zákonným nástrojem uživatele rybářského revíru, který jejich prostřednictvím může upřesnit provádění výkonu rybářského práva držiteli povolenky, kterou jim uživatel rybářského revíru vydá. Oprávnění svěřené uživateli rybářského revíru v § 13 odst. 9 zákona o rybářství (tj. oprávnění stanovit bližší podmínky výkonu rybářského práva v revíru, v němž mu byl příslušným rybářským orgánem povolen výkon rybářského práva) vnímá Ministerstvo zemědělství jako možnost v nezbytných a odůvodněných případech zpřísnit obecně nastavená pravidla pro lov ryb v konkrétních rybářských revírech a nastavit podrobněji podmínky pro zachování řádného hospodaření v těchto revírech. Dle žalobkyně však toto stanovisko, na které správní orgány odkázaly, nemůže nahradit zákon a nemůže být v údajném zájmu ochrany ryb a jejich biologických potřeb zneužitelné. Argumentace žalovaného odkazem na předmětné stanovisko, tedy že v případě revíru Sadská byly v dodatku pro rok 2019 k bližším podmínkám výkonu rybářského práva přípustně zpřísněny podmínky, je pouze formálním tvrzením, bez přihlédnutí k reálným skutečnostem. Žalovaný se nepozastavil nad tím, že zákaz rybolovu v daném úseku revíru Sadská byl stanoven celoročně a že tento úsek představuje rozsáhlý prostor. Z dodatku pro rok 2019 nevyplývá objektivní skutečná naléhavost takového zpřísnění podmínek lovu v dané lokalitě. Zákaz plynoucí z dodatku je stěží odůvodnitelný § 13 odst. 3 písm. i) zákona o rybářství, tj. tím, že by snad v daném úseku byly ryby shromážděny za účelem přezimování a rozmnožování. Ochrana za účelem rozmnožování, stejně jako za účelem přezimování, se totiž omezuje jen na určité období roku.
15. Dle žalobkyně žalovaný nezjistil správně skutkový stav a v důsledku toho nevyvodil ani správné právní závěry. Žalobkyně dle svého názoru neměla být vůbec uznána vinnou. Proto soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že uživatel rybářského revíru je oprávněn stanovit bližší podmínky výkonu rybářského práva. Rybářská organizace Nymburk v souladu s § 13 odst. 9 zákona o rybářství v povolenke k lovu, jejímž držitelem žalobkyně v době

kontroly byla, stanovila zákaz rybolovu v úseku dlouhém cca 800 m, označeném souřadnicemi GPS. Žalobkyně tyto bližší podmínky výkonu rybářského práva pro revír Sadská porušila. Podle názoru žalovaného si žalobkyně navíc zaměňuje vyhlášení chráněné rybí oblasti se stanovením bližší podmínky výkonu rybářského práva. Uživatel rybářského revíru může zakázat lov ryb v konkrétně vymezené části revíru, aniž by šlo o chráněnou rybí oblast.

17. Žalovaný je názoru, že ve správním spisu jsou založeny takové podklady, které skutečnosti zjištěné správními orgány prokazují. Nadto však soudu navrhl provést důkaz výsledkem svědků, a to pana J. T. a pana O. H., příslušníků rybářské stráže rybářské organizace Nymburk.

Posouzení žalobních bodů

18. Ze správního spisu soud zjistil, že rybářská organizace Nymburk jakožto uživatel rybářského revíru Sadská, který žalobkyni vydal podle § 13 odst. 9 zákona o rybářství povolenku k lovu, stanovila v dodatku pro rok 2019 k bližším podmínkám výkonu rybářského práva pro daný revír následující omezení: *„Zákaz rybolovu v úseku cca 800 m v zaplacené části severního břehu jezera. Začátek a konec zákazu rybolovu je označen informačními tabulemi. Začátek zákazu rybolovu 50°9'30.954"N, 14°58'39.659"E, konec zákazu rybolovu 50°9'37.523"N, 14°58'11.446"E. Oblast se zákazem rybolovu slouží jako klidová zóna a trdliště pro ryby.“* Žalobkyně nezpochybňuje, že rybářská organizace Nymburk takoveto omezení dodatkem pro rok 2019 zavedla. Ostatně sama žalobkyně dne 16. 4. 2020 učinila vůči správnímu orgánu I. stupně podání, jehož součástí byl právě i uvedený dodatek. Žalobkyně nezpochybňuje ani to, že ve dnech 30. 5. 2019 a 10. 4. 2020 skutečně lovila ryby v místě nacházejícím se v úseku vymezeném shora uvedenými zeměpisnými souřadnicemi. Ze žalobního tvrzení vyplývá to, že žalobkyně zpochybňuje platnost zákazu lovu ryb v uvedeném úseku revíru Sadská. Dle jejího názoru může být celoroční zákaz lovu ryb v určitém úseku revíru stanoven jen tehdy, je-li takovýto úsek prohlášen za chráněnou rybí oblast [srov. § 2 písm. k) ve spojení s § 5 zákona o rybářství] příslušným rybářským orgánem [v případě revíru Sadská Krajským úřadem Středočeského kraje, tj. žalovaným – srov. § 21 odst. 2 písm. d) zákona o rybářství]. Ze žalobního tvrzení dále vyplývá názor žalobkyně, že případné omezení lovu ryb uživatelem rybářského revíru v bližších podmínkách výkonu rybářského práva musí mít zákonný důvod. V daném případě však celoroční zákaz lovu ryb v inkriminovaném úseku revíru nelze odůvodnit ani zákazem stanoveným v § 13 odst. 3 písm. i) zákona o rybářství, ze kterého plyne, že v rybářských revírech je zakázán mj. lov ryb shromážděných k přezimování a rozmnožování, neboť tento zákaz je z podstaty omezen jen na určité části roku. Už jen s ohledem na to se tedy žalobkyně dle svého názoru nemohla přestupků dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství dopustit. Nadto však žalobkyně tvrdí také to, že žalovaný argumentuje toliko omezením plynoucím z dodatku pro rok 2019, a zpochybňuje, že by pro rok 2020 bylo dané omezení zavedené rybářskou organizací Nymburk pro revír Sadská stále v platnosti.
19. Dle § 13 odst. 9 zákona o rybářství *„[p]ovolenku k lovu pro dané rybářské revíry vydávají uživatelé rybářských revírů zpravidla za úplatu. V povolenke k lovu uživatel rybářského revíru označí držitele rybářského lístku, popřípadě stanoví bližší podmínky výkonu rybářského práva.“*
20. Dle § 2 písm. f) zákona o rybářství se výkonem rybářského práva rozumí *„činnost v rybářském revíru povolená právnícké nebo fyzické osobě příslušným orgánem státní správy*

rybářství podle § 19 až 24, spočívající v plánovitém chovu, ochraně, lovu a přisvojování si ryb, popřípadě vodních organizmů, jakož i v užívání pobřežních pozemků v nezbytném rozsahu.“

21. Dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství „[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že provádí lov v rozporu s podmínkami výkonu rybářského práva stanovenými v povolenke k lovu (§ 13 odst. 9).“
22. Při lovu ryb v rozhodnutím vyhlášeném rybářském revíru [srov. § 2 písm. e) ve spojení s § 4 zákona o rybářství] je držitel povolenky k lovu povinen řídit se povinnostmi vyplývajícími ze zákona o rybářství a z prováděcího právního předpisu k tomuto zákonu, kterým je vyhláška Ministerstva zemědělství č. 197/2004 Sb. k provedení zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“). Držitel povolenky je tedy při lovu ryb v rybářském revíru povinen respektovat např. nejmenší lovné míry vybraných druhů ryb [srov. § 13 odst. 11 písm. c) zákona o rybářství ve spojení s § 11 odst. 2 prováděcí vyhlášky] či denní doby lovu ryb [srov. § 13 odst. 11 písm. d) zákona o rybářství ve spojení s § 12 prováděcí vyhlášky].
23. Ze shora citovaného § 13 odst. 9 zákona o rybářství však plyne, že nad rámec povinností stanovených na zákonné a podzákonné úrovni v uvedených právních předpisech může uživatel rybářského revíru v povolenkách k lovu, které vydává případným zájemcům o lov ryb (zpravidla za úplat), kromě povinných náležitostí fakultativně stanovit též tzv. bližší podmínky výkonu rybářského práva. Tyto bližší podmínky tedy představují další pravidla k lovu ryb, která uživatel rybářského revíru stanoví buď obecně pro všechny revíry, v nichž rybářské právo vykonává (např. Český rybářský svaz, z. s., který jednotlivé uživatele rybářských revírů, a mezi nimi i rybářskou organizaci Nymburk, sdružuje, stanovuje minimální lovné míry některých druhů ryb nad rámec prováděcí vyhlášky k zákonu o rybářství), anebo ve vztahu ke konkrétnímu revíru, a to zejména s přihlédnutím k jeho povaze (tedy např. s ohledem na to, zda jde o revír vyhlášený na vodním toku, na rybníku či na tzv. uzavřené vodě), poloze, stavu rybí obsádky a jiným jeho specifikům. Uživatel revíru však nemůže v bližších podmínkách výkonu rybářského práva pravidla plynoucí ze zákona o rybářství a prováděcí vyhlášky pro lov v rybářském revíru zmírnit, což vychází z veřejnoprávní podstaty rybářského práva, které patří státu a které má povahu tzv. regálu, tj. výhradního oprávnění státu (srov. ŠÍMA, Alexander. *Zákon o rybářství: komentář*. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 6). Právě stát prostřednictvím příslušného rybářského orgánu rozhodnutím (v rybářské terminologii označovaným jako „dekret“) svěruje uživateli péči o revír.
24. Z povahy věci je zřejmé, že uživatel rybářského revíru může v bližších podmínkách výkonu rybářského práva stanovit nad rámec úpravy zákona o rybářství a prováděcí vyhlášky jen takové podmínky, které s výkonem rybářského práva skutečně souvisejí [srov. shora citovaný § 2 písm. f) zákona o rybářství], přičemž ve výsledku tyto bližší podmínky mohou dle názoru soudu vést k dalšímu zpřísnění pravidel pro výkon tohoto oprávnění. Soud je tedy názoru, že je přípustné např. to, pokud nad rámec právní úpravy uživatel rybářského revíru rybářům v tomto revíru lovícím stanoví povinnost používat při lovu takové rybářské náčiní, které vede k šetrnějšímu zacházení s rybami (typicky tzv. háčky bez protihrotu), nebo provádění lovných metod k rybám nešetrným zakáže (např. zákaz lovu s použitím tzv. „srkačky“, tj. montáže, kdy je k tzv. krmítku za pomoci vlasce pevně navázán háček). Uživatel rybářského revíru dle názoru soudu ale může v bližších

podmínkách výkonu rybářského práva dále např. omezit množství ryb, které si může rybář ke své spotřebě v určitém časovém období ponechat (zejména s ohledem na stav rybí obsádky v revíru), stanovit pro celý revír nebo jeho část tzv. pravidlo „chyť a pusť“ anebo třeba vymezit určitou část revíru, kde bude sportovní rybolov z důvodu ochrany ryb a jejich biologických potřeb omezen nebo dokonce zcela zakázán. Opatření tedy musí mířit k ochraně, lovu a přisvojování si ryb (popřípadě vodních organizmů) či k užívání pobřežních pozemků při lovu. Nedodržení takových pravidel potom může vést k odpovědnosti za přestupek dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství. Naproti tomu by ale zjevně nemohlo být jako přestupek postižitelné nedodržení takových pravidel stanovených uživatelem rybářského revíru, které by s výkonem rybářského práva ve smyslu § 2 písm. f) zákona o rybářství ve skutečnosti nikterak nesouvisely, třebaže by tyto byly uživatelem rybářského revíru v povolenke k lovu jako bližší podmínky výkonu rybářského práva prezentovány.

25. V případě nyní projednávané věci byla žalobkyně správními orgány sankcionována za to, že nerespektovala zákaz rybaření v revíru Sadská v úseku přesně vymezeném souřadnicemi GPS, kde rybářská organizace Nymburk dodatkem pro rok 2019 k bližším podmínkám výkonu rybářského práva stanovila „klidovou zónu a trdliště pro ryby“. Dle názoru soudu tak zmiňovaný uživatel rybářského revíru stanovil pravidlo, kterým bližší podmínku výkonu rybářského práva *de facto* stanovil (zavedená podmínka se nepochybně týká výkonu rybářského práva), a ze své pravomoci vyplývající z § 13 odst. 9 zákona o rybářství tedy nevybočil. Jednalo se v podstatě o zavedení místního pravidla platného nad rámec obecně platných pravidel pro lov ryb uvedených v § 13 odst. 1 – 3 zákona o rybářství. Uživatelem zavedený zákaz lovit v určitém úseku revíru ryby byl tedy v platnosti a bylo povinností žalobkyně, která se ze své vůle stala držitelem povolenky k lovu v daném revíru, aby se tímto uživatelem stanoveným pravidlem řídila.
26. Soud je tedy – na rozdíl od žalobkyně – názoru, že omezit či zcela zakázat lov ryb v určitém úseku rybářského revíru je právem uživatele rybářského revíru. Ten má totiž současně ze zákona danou mj. povinnost hospodařit tak, aby nebyla ohrožena rybí obsádka a zarybnění rybářského revíru (srov. § 12 odst. 8 zákona o rybářství). Pokud tedy za účelem ochrany rybí obsádky uživatel rybářského revíru vymezí úsek sloužící rybám jako trdliště za klidovou zónu, kde lov ryb celoročně zakáže, jedná se o omezení zcela legitimní. Soud je názoru, že v takovémto úseku nemusí nutně být vyhlášena rozhodnutím příslušného rybářského orgánu chráněná rybí oblast. Vyhlášení chráněné rybí oblasti rozhodnutím rybářského orgánu v části či popřípadě i v celém revíru, kde je posléze lov ryb omezen či zcela zakázán, představuje *de facto* vyšší formu ochrany ryb (popř. též vodních organizmů), která může být v rybářském revíru zavedena neodvisle od vůle uživatele rybářského revíru, s kterým musí příslušný rybářský orgán vyhlášení chráněné rybí oblasti toliko projednat (§ 5 odst. 1 zákona o rybářství).
27. Soud je názoru, že neobstojí ani argument žalobkyně, že ryby trdliště ke tření (tj. rozmnožování) využívají toliko v jarních měsících roku a že z toho důvodu rybářská organizace Nymburk nemohla v inkriminovaném úseku revíru Sadská stanovit celoroční zákaz rybolovu. Předně soud upozorňuje na to, že žalobkyně se postihovaného jednání dopustila právě v jarním období, které sama za období tření označuje. Dále je faktem to, že se řada druhů ryb vyskytujících se v českých rybářských revírech tře v letních měsících roku (např. lín obecný či sumec velký – srov. HANEL, Lubomír a LUSK, Stanislav, *Ryby a mihule České republiky: rozšíření a ochrana*, Vlašim: Český svaz ochránců přírody Vlašim,

2005. ISBN 80-86327-49-3, str. 214 a 295). Předně je ale soud názoru, že uživatel rybářského revíru může v části revíru zakázat celoroční zákaz ryb, třebaže tato část rybám jako trdliště po celý rok neslouží. Plynou-li z § 13 odst. 3 písm. i) zákona o rybářství, na který žalobkyně odkázala, omezení pro lov jako např. zákaz lovu ryb shromážděných k přezimování a rozmnožování, jedná se o obecné pravidlo výkonu rybářského práva stanovené zákonodárcem pro všechny rybářské revíry, které uživatel revíru nemůže jím zavedenými podmínkami vyloučit, což však neznamená (jak soud uvedl již výše), že uživatel rybářského revíru nemůže stanovit další omezení nad rámec tohoto ustanovení, jak učinila rybářská organizace Nymburk, která v úseku revíru Sadská, který pravděpodobně slouží jako trdliště ryb, stanovila celoroční klidovou zónu.

28. Protože bylo v řízení před správními orgány postaveno najisto, že žalobkyně dne 30. 5. 2019 lovila ryby v úseku revíru Sadská, kde byla tou dobou rybářskou organizací Nymburk prokazatelně stanovena klidová zóna a trdliště s celoročním zákazem lovu, porušila bližší podmínky výkonu rybářského práva stanovené uživatelem rybářského revíru a dopustila se přestupku podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o rybářství. Shora vypořádané žalobní body jsou proto nedůvodné.
29. Napadeným rozhodnutím však byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání celkem dvou přestupků téže skutkové podstaty. Žalobkyně přitom zpochybňuje, že úsek revíru Sadská, kde dne 10. 4. 2020 lovila ryby, byl jako klidová zóna a trdliště pro ryby označen i v roce 2020. Tedy zpochybňuje, že v době spáchání druhého skutku byl zákaz lovu ryb v inkriminovaném úseku revíru nadále v platnosti. Součástí správního spisu je dodatek pro rok 2019 k bližším podmínkám výkonu rybářského práva platných od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2019, který správnímu orgánu I. stupně doložila sama žalobkyně. Soud však zjistil, že součástí správního spisu nejsou žádné bližší podmínky výkonu rybářského práva stanovené rybářskou organizací Nymburk pro revír Sadská, které by byly platné pro rok 2020. Především pak soud zjistil to, že správní orgány ve svých rozhodnutích odkazují toliko na dodatek pro rok 2019 a z něj plynoucí zákaz lovu ryb ve vymezeném úseku revíru Sadská, ale nikterak se již nezmiňují o tom, že by v daném úseku byl lov ryb zakázán i v době spáchání druhého ze skutků, jež jsou žalobkyni kladeny za vinu. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze tedy vůbec seznat, z jakých podkladů rozhodnutí (důkazních prostředků) správní orgány učinily prezentovaný závěr, že žalobkyně dne 10. 4. 2020 skutečně lovila ryby v místě, na které se v té době vztahoval zákaz lovu. Žalobní bod, jímž žalobkyně namítá, že rybářská organizace Nymburk v místě, kde dne 10. 4. 2020 žalobkyně lovila ryby, zákaz lovu nestanovila, tedy soud nemůže přezkoumat. Jedná se o takový nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, který zakládá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, což zavdává důvod pro jeho zrušení soudem.
30. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že návrhu žalovaného na provedení důkazu výsledkem dvou příslušníků rybářské stráže rybářské organizace Nymburk nevyhoví, neboť jej shledal s ohledem na uvedenou vadu napadeného rozhodnutí nadbytečným.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. Vzhledem k tomu, že soud zjistil, že je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, zrušil jej postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Protože zjištěnou vadu může odstranit sám žalovaný, nevyužil soud možnosti zrušit též prvostupňové rozhodnutí postupem dle § 78 odst. 3 s. ř. s. V dalším řízení bude

povinností žalovaného doplnit správní spis o takové podklady, na jejichž základě bude možné spolehlivě učinit závěr, že se žalobkyně dne 10. 4. 2020 dopustila přestupku na úseku rybářského práva (tedy že byl v daném místě a čase skutečně lov ryb zakázán), anebo naopak závěr, že skutek tohoto dne žalobkyní spáchaný přestupkem nebyl. Tento závěr žalovaný ve svém rozhodnutí řádně odůvodní a zajistí, že jeho závěry budou mít oporu ve správním spisu.

32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů na zastoupení ve výši 8 228 Kč. Náklady na zastoupení tvoří odměna za dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve výši 1 428 Kč, kterou je zástupce žalobkyně, která je plátcem DPH, povinna odvést (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Kateřiny Vodičkové ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2021

JUDr. Bc. Kryštof Horn, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

samosoudce